

Република Србија
ПРЕКРШАЈНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
4-ПРЖ.бр. 11298/23
Дана 10.07.2023. године
Београд

Република Србија
Републичка радиодифузна агенција

ПРИМЉЕНО: 27. 08. 2023			
Срг. јед.	Број	Прилог	Вредност
	2036/2021/4		

У ИМЕ НАРОДА

Прекршајни апелациони суд у Београду, у већу састављеном од судија: Марије Мимице, председника већа, Славице Бркић и Гордане Гавриловић, чланова већа, уз учешће судског саветника Срнке Станишић, као записничара, одлучујући о жалби браниоца окривљеног правног лица ПРЕДУЗЕЋА ЗА МАРКЕТИНГ, ИЗДАВАЧКУ ДЕЛАТНОСТ, РАДИО И ТЕЛЕВИЗИЈУ "HAPPY TV" ДОО Београд (Земун), са седиштем у Земуну, и окривљеног одговорног лица у правном лицу Миломира Марића из Београда, адвоката Александра Радојевића из Београда, изјављеној против пресуде Прекршајног суда у Београду 87-Пр.бр. 81745/21 од 23.03.2023. године, којом су окривљени оглашени одговорнима и осуђени за прекршаје из члана 78 став 1 тачка 14, 32 и 33 и став 2 у вези става 1 тачка 14, 32 и 33 Закона о оглашавању и прекршаје у продуженом трајању из члана 78 став 1 тачка 15 и 16 и став 2 у вези става 1 тачка 15 и 16 истог Закона, на основу одредби члана 100 став 3, члана 102 став 2, члана 269 и члана 273 Закона о прекршајима ("Службени гласник РС" бр. 65/13, бр. 13/16, бр. 98/16-одлука УС, бр. 91/2019, бр. 91/2019-др. закон и бр. 112/22), у нејавној седници већа одржаној дана 10.07.2023. године, донео је:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљеног правног лица ПРЕДУЗЕЋА ЗА МАРКЕТИНГ, ИЗДАВАЧКУ ДЕЛАТНОСТ, РАДИО И ТЕЛЕВИЗИЈУ "HAPPY TV" ДОО Београд (Земун), са седиштем у Земуну и окривљеног одговорног лица у правном лицу Миломира Марића из Београда, адвоката Александра Радојевића из Београда и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Прекршајног суда у Београду 87-Пр.бр. 81745/21 од 23.03.2023. године.

Образложење

Ожалбеном пресудом окривљено правно лице ПРЕДУЗЕЋЕ ЗА МАРКЕТИНГ, ИЗДАВАЧКУ ДЕЛАТНОСТ, РАДИО И ТЕЛЕВИЗИЈУ "HAPPY TV" ДОО Београд (Земун), са седиштем у Земуну, и окривљено одговорно лице у правном лицу Миломир Марић из Београда оглашени су одговорнима за прекршаје из члана 78 став 1 тачка 14, 32 и 33 и став 2 у вези става 1 тачка 14, 32 и 33 Закона о оглашавању, за које прекршаје су им утврђене новчане казне, и то окривљеном правном лицу новчане казне у износима од по 300.000,00 (трестотинехиљада) динара, а окривљеном одговорном лицу у правном лицу новчане казне у износима од по 50.000,00 (педесетхиљада) динара. Истом пресудом, окривљени су оглашени одговорнима за прекршаје у продуженом трајању из члана 78 став 1 тачка 15 и 16 и став 2 у вези става 1 тачка 15 и 16 Закона о оглашавању, за које прекршаје су окривљеном правном лицу утврђене новчане казне у

износима од по 500.000,00 (петстотинахиљада) динара, а окривљеном одговорном лицу у правном лицу новчане казне у износима од по 70.000,00 (седамдесетхиљада) динара. Окривљени су осуђени на плаћање јединствених новчаних казни, и то окривљено правно лице на новчану казну у износу од 1.900.000,00 (милиондеветстотинахиљада) динара, а окривљено одговорно лице у правном лицу на новчану казну у износу од 290.000,00 (двестотинедеведесетхиљада) динара, те су обавезани на плаћање трошкова прекршајног поступка у паушалном износу од по 2.000,00 (двехиљаде) динара.

Против наведене пресуде, бранилац окривљених изјавио је благовремено жалбу из свих законских разлога, у којој је навео да је изрека пресуде неразумљива јер првостепени суд нити у једном од 81 појединачног случаја под тачком 1. а) побијане пресуде не наводи да је неки конкретан производ или жиг био у крупном плану или да је било ко од учесника истицао квалитет производа или услуге, нити је за једну од 81 наводне неправилности навео у изреци пресуде чињенични опис прекршаја. Такође поред тога што није наведено да ли је неки робни жиг био приказан у крупном кадру, није наведено и где су се у студију наводно налазиле те ознаке производа које су по ставу првостепеног суда непримерено приказане. Поставио је питање како је то првостепени суд закључио да ли је нешто оправдано део сценографије или није, као и то из ког разлога је заузео став да постоје некакви прекршаји кад нигде није конкретну ситуацију подвео под законски опис прекршаја који је побијаном пресудом утврдио. Даље, изрека побијане пресуде је неразумљива и у погледу прекршаја ближе наведеног под тачком 2. б) побијане пресуде јер је нејасно да ли је првостепени суд утврдио да ТВ оглашавање нема ни најавну, као ни одјавну шпицу или само недостаје одјавна шпица, те се поставља питање како је наводни прекршај учињен. Додао је да изрека побијане пресуде у ставу првом тачки 2. в) опште не садржи икакве чињеничне наводе, па се поставља питање шта су окривљени учинили. Наиме, у овом делу пресуде суд цитира одредбу члана 33 став 4 Закона о оглашавању у реченици коју започиње речју: "противно", али коју није довршио. Такође, у овом делу пресуде постоји потпуно нејасна табела, то јест у тој табели није садржано шта су окривљени наводно учинили, па је нејасно за шта конкретно суд окривљене сматра одговорним и зашто им изриче казну. Такође, изрека побијане пресуде у ставу првом под тачком 2. г) је неразумљива јер суд наводи да су окривљени у 6 случајева приказали оглашавање које звуком, сликом или просторно није одвојено од програмског садржаја током чијег трајања је емитовано, а поред тога што тих 6 појединачних наводно учињених прекршаја не наводи, осим у нејасној табели из које се ништа не може утврдити, суд уопште не наводи ни на једном месту какво је то оглашавање заправо било, тј. шта је оглашавано и на који начин. Изрека пресуде је у ставу првом тачка 2. д) не садржи појединачно утврђене прекршаје за које су окривљени оглашени кривим, нити је прецизно наведено шта је оглашавано, у којој емисији, када је оглашавано и да ли је свако од тих наводних оглашавања трајало дуже од законом прописаног временског ограничења. Уместо тога, у овом делу побијане пресуде поново наилазимо на табелу, па се поставља питање да ли онај ко чита пресуду треба сам да рачуна да ли је оглашавање трајало дуже од 12 минута по сату. У ставу првом побијане пресуде под тачком 3. њ) првостепени суд не наводи противно ком закону су окривљени поступили, услед чега је изрека пресуде у овом делу неразумљива, као и под тачком 3. е). Наиме, уколико је суд закључио да су окривљени емитовали ТВ продају, онда не може у изреци то само паушално да наведе, да на основу нејасне табеле наброји наводне случајеве кад је то учињено, већ мора да наведе чињенични опис прекршаја за који изриче казну. Поставља се питање шта је продавано, и ко је продавао. У ставу првом под тачком 4. ж) уместо да наведе сваки конкретан појединачни прекршај који је наводно утврђен, првостепени суд поново користи непрегледну табелу из које не може да се закључи шта су окривљени наводно учинили и када, што пресуду и у овом делу чини неразумљивом. Изрека пресуде је неразумљива и у погледу става првог под тачком 5. з), јер уместо конкретног навођења

у изреци пресуде за сваки конкретан прекршај шта је учињено, на који начин и када, у наставку наведене тачке следи нејасна табела. Имајући у виду све напред наведено, у првостепеном поступку је учињена битна повреда из члана 264 став 1 тачка 14 Закона о прекршајима јер се из изреке пресуде не може утврдити шта су то тачно окривљени учинили, када су то урадили и како је примењена конкретна законска одредба на тако недоречно чињенично стање. Бранилац окривљених првостепену пресуду побија и због битне повреде из члана 264 став 2 тачка 2 и 3 Закона о прекршајима јер за ожалбену одлуку нису дали довољни разлози, а они који су даги су потпуно нејасни и противречни изреци пресуде. Конкретно, првостепени суд налази да су окривљени одговорни за укупно 253 појединачна прекршаја који им се захтевом стављају на терет, а сама изрека пресуде написана је на 17 страна А4 формата, док је образложење заузело непуне 4 стране истог формата, те је суд у тако сажетом образложењу прилично паушално наводи за шта конкретно окривљене сматра одговорним. Такође, пресуда је донета на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Ово стога што, пре свега, Извештај за савет о броју неправилности у вези са Законом о оглашавању код комерцијалних ТВ пружалаца медијских услуга са дозволом за пружање медијске услуге за подручје целе републике и код ЈМУ Радио-телевизија Србије бр. 07-1862/21 од 27.10.2021. године, не садржи никакве конкретне чињеничне наводе који би били од значаја за одлучивање у овом предмету, већ само паушалне наводе о некаквим наводним неправилностима из којих нити један закључак у судском поступку не може бити изведен. Поред тога, наведени документ не садржи печат подносиоца захтева, па се не може са сигурношћу тврдити да је такав акт правилно састављен, нити да је састављен од стране овлашћеног лица. Такође, у самом Извештају је наведено да је исти написан на основу података добијених из некаквог софтвера и након извршеног надзора и контроле од стране аналитичара и асистената, те да број неправилности може варирати у зависности од накнадних провера. То значи да ни подносилац захтева није сопствени Извештај сматрао за документ којим се нешто конкретно утврђује и изразио је сумњу у рад софтвера као и у рад својих аналитичара. Такође, изјашњење подносиоца захтева које је суд ценио у доказном поступку и поклонио му пуну веру, уопште није доказ, већ представља једнострану изјаву која при томе није ни поткрепљена неким исправама које би могле да послуже као доказ. Наиме, исправа је дефинисана чланом 2 став 1 тачка 26 Закона о кривичном поступку као сваки предмет или рачунарски податак подобан или одређен да служи као доказ чињенице која се утврђује у поступку, те је потребно да одређени предмет или рачунарски податак садржи неке информације о некој чињеници коју је у поступку потребно доказати, па то никако не може бити поднесак било ког учесника у поступку који садржи једностране чињеничне наводе и правне квалификације, а који је при том потписан од стране законског заступника подносиоца захтева који нема никаквих непосредних сазнања о чињеницама које се утврђују. Бранилац окривљених је изјавио да је првостепени суд неосновано одбио предлог одбране да се прибави од подносиоца захтева уверење да је софтвер који подносилац захтева користи уопште подобан за утврђивање нерегуларности, односно уверење да је подносилац захтева овлашћен да тај софтвер користи. Појаснио је да предлог браниоца није био усмерен на оспоравање законских надлежности подносиоца захтева, додајући да је Регуларно тело за електронске медије (РЕМ) надлежно да надзире рад пружаоца медијских услуга и да их прекршајно гони за евентуалне нерегуларности у раду. С друге стране, начин утврђивања прекршаја не сме бити изузет од провере и оцене у судском поступку једне модерне и цивилизоване државе у којој постоји принцип владавине права. Такође, ожалбена пресуда је побијана и због битне повреде поступка из члана 264 став 2 тачка 4 Закона о прекршајима, јер је окривљенима повређено право на одбрану прописано чланом 93 Закона о прекршајима, имајући у виду да истима није достављен никакав записник о изведеном доказу увиђајем у садржај компакт дискова, нити било каква службена белешка о тој

предузетој радњи, нити су исти позвани да присуствују извођењу тог доказа. Без обзира што су окривљенима компакт дискови достављени и што су се изјаснили на садржај истих, суд није могао неформално да изводи доказ увидом у садржај компакт дискова, већ је о тој околности морао да састави записник у коме би навео када је вршен увид, да ли је гледао све компакт дискове или само неке, и шта је на основу истих закључио. Стога, окривљенима у конкретном случају није омогућено да се изјасне у погледу наведених компакт дискова и евентуално предложи доказе у своју корист. У првостепеном поступку учињена је и битна повреда из члана 264 став 2 тачка 3 Закона о прекршајима, јер суд није дао разлоге за то како је утврдио да је окривљено одговорно лице поступало са умишљајем, осим навођења законске дефиниције. Такође, суд у образложењу пресуде наводи да је окривљено одговорно лице поступало са евентуалним умишљајем само за прекршај из става првог тачка 1. а), а да није образложио шта је са осталим прекршајима за које се одговорно лице терети, тј. да ли је и остале прекршаје учинио са умишљајем или из нехата. Окривљени побијају пресуду и због одлуке о прекршајној санкцији, наводећи да су разлози којима се првостепени суд водио приликом одлучивања о истој само паушално наведени без улажења у појединости које су конкретно биле пресудне да суд изрекне управо наведене новчане казне, и то посебно казну за правно лице од 1.900.000,00 динара, чиме доводи у питање опстанак истог. На основу свега напред наведеног, предложио је да Прекршајни апелациони суд укине ожалбену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак или исту преиначи тако што ће окривљене ослободити одговорности.

Разматрајући списе предмета, побијану пресуду и наводе изнете у жалби, истовремено поступајући по службеној дужности, Прекршајни апелациони суд налази да је жалба неоснована.

Увидом у списе предмета, Прекршајни апелациони суд је утврдио да је у спроведеном прекршајном поступку првостепени суд извео доказ читањем писане одбране окривљених, те извршио увид у Извештај број 07-1862/21 од 27.10.2021. године Регулаторног тела за електронске медије (РЕМ), Дозволу за пружање медијске услуге број 03-1/2006-17 од 02.02.2021. године издату од стране Регулаторног тела за електронске медије (РЕМ) пружаоцу медијских услуга телевизији "Happy TV" д.о.о. Београд, као и у приложене видео записе, након чега је брижљивом оценом сваког доказа посебно и свих доказа заједно у потпуности утврдио све одлучне чињенице које су битне за учињене прекршаје, тј. да су окривљени радњом ближе описаном у изреци ожалбене пресуде под тачком 1. а) поступили противно одредби члана 29 став 1 тачка 2 Закона о оглашавању и учинили прекршај из члана 78 став 1 тачка 14 и став 2 у вези става 1 тачка 14 истог Закона, затим радњом описаном под тачки 2. б), в) и г) и д) поступили противно одредби члана 32, 33 став 4, 34 став 1 тачка 2 и 35 став 1 Закона о оглашавању и учинили прекршај у продуженом трајању из члана 78 став 1 тачка 15 и став 2 у вези става 1 тачка 15 истог Закона, затим, радњом ближе описаном под тачки 3. ђ) и е) поступили противно одредби члана 37 став 1 и 3 Закона о оглашавању и учинили прекршај у продуженом трајању из члана 78 став 1 тачка 16 и став 2 у вези става 1 тачка 16 истог Закона, затим, радњом ближе описаном под тачки 4. ж) поступили противно одредби члана 65 став 2 Закона о оглашавању и учинили прекршај из члана 78 став 1 тачка 32 и став 2 у вези става 1 тачка 32 истог Закона и радњом ближе описаном под тачком 5. з) поступили противно одредби члана 66 став 4 Закона о оглашавању и учинили прекршај из члана 78 став 1 тачка 33 и став 2 у вези става 1 тачка 33 истог Закона.

Прекршајни апелациони суд констатује да првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба прекршајног поступка, нити повреде материјалног права на штету окривљених, на чије постојање овај суд пази по службеној дужности у смислу одредбе члана 272 Закона о прекршајима.

Прекршајни апелациони суд налази да је правилно првостепени суд поступио када је у смислу одредбе члана 92 Закона о прекршајима оценио доказе по свом слободном уверењу и одлучио које чињенице сматра доказаним, а на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа посебно и свих доказа заједно, односно на основу резултата целокупног поступка.

Прекршајни апелациони суд је ценио наводе жалбе браниоца окривљених, на је нашао да су исти неосновани с обзиром да је првостепени суд за своју одлуку дао јасне разлоге и правилно утврдио чињенично стање као у изреци ожалбене пресуде.

Наиме, првостепени суд је правилно одлучио када није прихватио одбрану окривљених којом су исти спорили извршење прекршаја, тако што је исту ценио као дату са циљем избегавања прекршајне одговорности, односно одуговлачења поступка.

Чињенично стање је правилно и потпуно утврђено из Извештаја број 07-1862/21 од 27.10.2021. године Регуларног тела за електронске медије "РЕМ", који је сачињен у свему у складу са законским овлашћењима "РЕМ-а" који контролише рад пружаоца медијске услуге, укључујући и услуге које пружа окривљено правно лице, и то на основу Дозволе за пружање медијске услуге број 03-1/2006-17 од 02.02.2021. године издате од стране Регуларног тела за електронске медије "РЕМ" пружаоцу медијских услуга телевизији "HAPPY TV" ДОО Београд. Из напред наведеног Извештаја, укључујући и приказане фотографије у истом као и из приложене видео документације, правилно и потпуно је утврђено да су окривљени непримерним појављивањем производа у наведеним емисијама, за шта не постоји уређивачко оправдање, а имајући у виду природу и циљ емисија, поступили противно одредби члана 29 став 1 тачка 2 Закона о оглашавању, затим, оглашавањем које није одвојено од осталих садржаја, поступили противно одредби члана 32 истог Закона, затим, поступили противно одредби члана 33 став 4 истог Закона, којом одредбом је прописано да је дозвољено прекидање наведених емисија ради ТВ оглашавања, односно ТВ продаје, једном у сваком целокупном делу емисије чије предвиђено трајање износи најмање 30 минута. Такође, правилно је утврђено да су окривљени поступили и противно одредби члана 34 став 1 тачка 2 Закона о оглашавању јер је шест пута приказано оглашавање упоредо са емисијом које звуком, сликом или просторно није било одвојено од програмског садржаја током чијег трајања је емитовано, затим, противно одредби члана 35 став 1 истог Закона, којом одредбом је прописано да у оквиру једног пуног сата емитованог програма комерцијалних пружалаца медијске услуге, ТВ огласи, односно ТВ продаја, не могу заузимати више од 20% времена. Окривљени су поступили и противно одредби члана 37 став 1 Закона о оглашавању јер ТВ продаја емитована наведеног дана, у наведено време није имала одјавну шпицу, те противно одредби члана 37 став 3 истог Закона, јер у наведеним данима, у наведеним емисијама, емитованим у назначеним периодима приказивана ТВ продаја као посебан програмски садржај у оквиру других програмских садржаја, такође у назначеним периодима. Правилно је утврђено да су окривљени поступили и противно одредби члана 65 став 2 Закона о оглашавању, јер у наведеним програмским садржајима није приказано обавештење о спонзору на почетку и на крају, а у другим наведеним садржајима на почетку, те да су поступили противно одредби члана 66 став 4 истог Закона, јер су у наведеним програмским садржајима непосредно подстицали куповину, односно закуп роба и услуга.

Такође, првостепени суд је правилно одлучио када је одбио доказне предлоге одбране да се од подносиоца захтева прибави уверење да је софтвер који подносилац користи уопште подобан за утврђивање било каквих нерегуларности, односно да је подносилац захтева овлашћен да тај софтвер користи. Ово стога што би се извођењем овог доказа довео у питање рад РЕМ-а као самосталног и независног органа који је основан Законом о електронским медијима и који је надлежан да контролише да ли пружаоци медијских услуга поштују своје обавезе, и то посредством своје службе за

надзор. Првостепени суд је правилно одлучио када није прихватио и предлог одбране да се изведе увиђај компакт дискова у просторијама Регуларног тела за електронске медије "РЕМ". имајући у виду да је сав доказни материјал који је достављен од стране РЕМ-а предочен и окривљенима, укључујући и компакт дискове.

Неоснован је навод жалбе да је ожалбена пресуда донета уз битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 264 став 1 тачка 14 Закона о прекршајима.

Изрека пресуде у складу је са одредбом члана 251 Закона о прекршајима. Наиме, у изреци побијане пресуде јасно је наведено под 1а) да су у програмском садржају-емисијама одређених дана и у време које је наведено непримерено пласирани конкретни производи у сценографији за које не постоји уређивачко оправдање имајући у виду природу и циљ емисије (нпр. Медела вафли, K2D3 дана 30.09.2021. године), 1б) у данима наведеним у изреци у емисијама огласне поруке за Rovus усисивач, односно Dogmeo нису одвојене од осталих програмских садржаја одјавном шпицом 1в) ТВ оглашавање и продаја, односно емитовање комерцијалних садржаја прекинуло је редовно емитовање играног филма и емисије вести једном у сваком делу емитовања емисије чије предвиђено трајање износи најмање 30 минута, а како је то означено у 45 случаја који су побројани у изреци. 1г) надаље, у 6 случајева који су наведени упоредо са емисијом а прекидајући њен континуитет приказано је оглашавање које звуком сликом или просторно није одвојено од програмског садржаја током чијег трајања је емитовано (нпр. током трајања емисије Добро јутро Србија-дана 30.09.2021. године са почетком у 05:59:41 и завршетком у 11:57:07-почетак инсертера је 06:03:49 а крај 06:03:56) 1д) у време наведено од 1) до 9) у оквиру пуног сата емитованог програма ТВ оглашавање и продаја заузели су више од 20% времена (нпр. 07.09.2021. године од 08:00 огласне поруке су испуниле простор од 00:13:55 (од 08:45:59 до 08:59:54), па је тако оглашавање било дуже од 12 минута што је јасно из изреке одлуке. 1ђ) јасно је наведено да су окривљени поступили противно члану 37 став 1 Закона о оглашавању емитовањем ТВ продаје као посебног програмског садржаја, који представља засебну програмску целину у оквиру програма и одвојену од осталих програма одговарајућом шпицом (1 неправилност уочена 19.09.2021. године од 05:12:21 до 05:30:30 није имала одјавну шпицу. 1е) а у дане који су побројани од 1) до 31) током емисије Добро јутро Србија, Прело у нашем сокаку и Боља земља емитована је ТВ продаја као посебан програмски садржај у оквиру других програмских садржаја а не између појединих емисија, 1ж) у 21 случају у програмском садржају Проводација није приказано обавештење о спонзору (име, знак или други симбол спонзора)-на почетку ни на крају а у програмском садржу Музички специјал, Гламур специјал и Специјал на почетку емисије. 1з) у 57 случаја у наведеним данима у програмским садржајима подстицана је куповина робе и услуга промотивним упућивањем на ту робу и услугу супротно члану 8 став 2 Правилника о оглашавању и спонзорству у електронским медијама (нпр. навођењем квалитета робе, места где се може купити, односно наведено је конкретно нпр. да је у емисији После ручка дана 06.09.2021. године са почетком 14:59:42 и крајем 17:26:25 уочена неправилност са почетком емитовања 14:59:47 и крајем 14:59:51.

Неоснован је жалбени навод да је ожалбена одлука донета уз битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 264 став 2 тачка 3 Закона о прекршајима. Ожалбена пресуда садржи јасне разлоге о одлучним чињеницама па и о облику виности.

Окривљенима није повређено право на одбрану прописано чланом 93 Закона о прекршајима са разлога што им је у поступку дата могућност да се о прекршају који им се поднетим захтевом за покретање прекршајног поступка ставља на терет изјасне као и о доказима који су уз исти достављени, те стога није учињена ни битна повреда одредаба прекршајног поступка из члана 264 став 2 тачка 4 Закона о прекршајима.

На основу свега наведеног, то јест како је првостепени суд за своју одлуку дао јасне и ваљане разлоге који су у целости прихваћени, Прекршајни апелациони суд налази да жалбени наводи браниоца нису од утицаја на другачије одлучивање у овој прекршајној ствари, те да су исти дати са циљем избегавања одговорности окривљених за учињене прекршаје.

Прекршајни апелациони суд налази да је првостепени суд правилно приликом одмеравања новчаних казни окривљенима за учињене прекршаје, ценио све околности прописане чланом 42 Закона о прекршајима које утичу на то да казна буде већа или мања, а посебно, тежину прекршаја и чињеницу да истима нису наступиле теже последице, па им је за прекршаје из члана 78 став 1 тачка 14, 32 и 33 и став 2 у вези става 1 тачка 14, 32 и 33 Закона о оглашавању утврдио минималне казне прописане за ове прекршаје, а за прекршаје у продуженом трајању из члана 78 став 1 тачка 15 и 16 и став 2 у вези става 1 тачка 15 и 16 истог Закона, новчане казне као у изреци ожалбене пресуде, сходно одредби члана 46 став 5 Закона о прекршајима. Применом одредбе члана 45 став 2 тачка 2 истог Закона, окривљени су осуђени на плаћање јединствених новчаних казни као у изреци ожалбене пресуде, којима ће се у потпуности остварити сврха кажњавања.

Одлука о трошковима прекршајног поступка донета је на основу члана 140 став 1 и став 2 тачка 9, члана 141 став 1 и члана 142 Закона о прекршајима, у вези са чланом 27 став 2 Правилника о накнади трошкова у судским поступцима.

На основу напред наведеног, Прекршајни апелациони суд је применом одредбе члана 273 Закона о прекршајима, донео одлуку као у изреци.

Против ове пресуде није дозвољена жалба.

Пресуђено у Прекршајном апелационом суду у Београду, дана 10.07.2023. године, под 4-ПРЖ.бр. 11298/23

Д/Г

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-судија
Марија Мимица

